

1882-10-14

þÿ œ μ Ä ¬ ¼ ì » ¹ Â ° Á ± Ä ¿ Å ¼ - ½ · Â ± · ´

Library of Neapolis University Pafos

<http://hdl.handle.net/11728/11379>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

του ευλογημένου εις ταύτας; Μήπως νομίζη ότι, γραφάς ως έγγραφον, ήθηνατο ν' άπατήση τους συμπολίτας του ότι ειπέ ποτε ο άνταποκριτής της « Αληθείας » ότι δεν διεχειρίσθη ή επιτροπή της κοινότητος Λάρνακος τιμίως τας συνδρομάς; Είς άλλωκληρον τούτον τον κυμαίνα των παταγωδών λέξεων και των λίαν χαρακτηριστικων, ευφυολογιών του εν μόνον πράγμα, βλέπομεν, δια το όπιον ο νέος πελάτης του νέου δικηγόρου όφείλει αυτώ χάριτας — τό μαρτυρικόν άλλω και εν τώ βήματι τούτω δεν αναγνωρίζομεν τήν υπερμεμετρημένον κ. Μισσην.

Αλλά παρατάθη υπέρ τό μέτρον τό τ μ η μ α, τούτο, ως λέγουσιν οι περί τήν Διοίκησιν.

γ') ποίον πολίτην ήβρισεν ο ήμέτερος άνταποκριτής εν τή άλληλογραφία, ήτις ήτύχησε να συντελεση εις τόνάμαθωσιν οι Κύπριοι ο ι ο ν θ ε ο ν λ α τ ρ ε υ ε ι τέλος πάντων ο κ. Θ. Χ. Μισσης; ποίαν δε ήβριν ειπέ; δ') έσκέφθη πρίν γράψη ή υπογράψη τήν έξής περιόδον « αν ήτο... (ο κ. Μισσης με τήνέαν του προσωπίδα) ο άνταποκριτής της « Αληθείας » δεν θα κατέταζε τόν καιρόν του εις υβρεολόγια (όπια και εις ποίας περιστάσεις;) καθ' ήπαλληλίωγ της Κυβερνήσεως κ λ π.» έσκέφθη, λέγομεν, ότι ή περιόδος αύτη δύναται να χρησιμεύσι προς χειρίστους σκοπούς τοίς τυχόν δυσμενώς διακειμένοις κατά της πατρίδος; Τά δε τιμωτάτα ασιτινες (ιδεαι του άνταποκριτού ήμων) διέθεσαν τάσον κακώς τούς διοικούντας κατά της πόλεως Λάρνακος, πρ' όθωμεν; δεν έαζέθης όταν έγγραφες ταύτα ότι θλ έπανήρητο εις Λάρνακα και θλ έβλεπες τούς συμπληρώσαντες; Αιδώς, κ. Μισση.

ΟΠΟΙΟΝ ΔΕΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΝ.

Οι παραλαμβάνοντες εν τή εαυτών κρινότητι προς δημοτικήν των τέκνω, αυτών, εκπαιδευσιν, τους διδασκάλους, τους ψυχοπλάστα; ούτως ειπείν αυτών, όφείλουσι σύντονον προσηγήν να καταβάλλωσι προς τήν εκλογήν των σπουδαιών τούτων προτώπων

Ο δημοδιδάσκαλος, ο πρώτος χεδόν μαλάττων τας ευπλάστους ψυχάς των παιδων, άναγκαιότατον εχειν εν εαυτώ τήν προς τό θειον ευσεβειαν, ής άνευ, ούδεν έστι γενέσθαι, ούδεμία εξ αυτου, ωφέλεια άλληθής άναται, να γεννηθη τοίς παισιν.

Μετά τήν υψέβειαν, παραπέται ή τμήματι του δημοδιδασκάλου εις τήν έπεί να ήνε πάντοτε ήβία και πρηνής άλλως, τό άμυδαξ

και εξηγειωμένον ήθος παρ' αυτώ ανοικειον και αναξιοπρεπές έστιν, άτύμφορον μάλιστα τή κοινωρία εκείνη φαίνεται, βουλομένη πολλάκις αυτώ προτεγγίσει χάριν μυστικών και ωφέλιμων νοουθεσιών. Η ταπεινότης και ή προσήγεια εις τά αγαθώτερα τώ δημοδιδασκάλω συστατικά. Σύν τούτοις άμέσως έμφανεται ή ήθική διαγωγή αυτου, ής άνευ παράλληλος τώ έλευθενό άγοραίω, προστριβομένω επί τοίς ευτελεσι των μερών, όπου ο μώμος και ή ποταπότης αίρουσι τό ωραιοτάτον και περικαλλέστατον ένδύμα της ήθικής. Η ήθική αποτελει εν των μερίστων συστατικών παρ' τώ δημοδιδασκάλω. Απογυμνούμενος ο δημοδιδάσκαλος της ήθικής, μένει έστερημένος αναγκαιοτάτου προσόντος. άπορρανεύεται τώ πρώτου χαρακτηριστικου, όπερ περιεστμει τό θεϊον έπαγγελμά των εις τί δε συσταται ή ήθική αύτη του δημοδιδασκάλου εν τώ παρόντι μόνον περιληπτικώς άπαντώμεν, υποδιαιρούντες αυτήν α' εις ήθικήν προς τους παιδας αναφορικώς τώ εαυτου έπαγγελματι και β' εις ήθικήν προς τήν κοινωρίαν εν ή ευρίσκειται.

Εν ταίς κοινωρίας της Κύπρου και δη των κωμών αυτης κατ' άνάγκην ο δημοδιδάσκαλος εκτελει πολλάκις χρέη συμβούλου κοινωρίας. Διό ή λογικότης και ή κρίσις εις εν των ήν ούκ άνευ τώ δημοδιδασκάλω. Εάν δε ή κοινωρία εκείνη άπαρτίξεται υπό διαφόρων φυλών και θρησκευμάτων, όφείλεται υπ' αυτου μεζωω άμυδερκεια και ικανότης, ώστε να μη ευρίσκηται τόλλακις εν υποαυλίσει φυλετικων έριδων και παθών. Ναί μεν αξιόπαινον τά εξεγείρειν, τά αισθήματα των παιδων και άλλων υπέρ του έθνικου ήμων, πλην εν τοιοιτω τρόπω ώστε να μη συνεγεγίρωμεν και τά πάθη των άλλωτριων καθ' ήμων, ώστε ταύτα να προσηχίζωσιν εις τήν έλευθεραν πρόδοον των παιδων και πάλλακις εν εκτάκτως κοινωφελεστάταις συμπράξεσιν ήμων.

Ενταύθα εκκειται ή τέχνη ώστε ήμεις μεν να υπερτερώμεν εν υλική και πνευματική προόδω, εκτινοι δε να θεωρησιν ήμεις ήττονας αυτων και δεομένους, τήλων, έτι εις προς ταύτην.

Και τί πρώτον τό δ' ύστατον καταλέξω ως προς τό ισρην του δημοδιδασκάλου έπαγγελμας; Ο προσοσμός τοίται εις: τόσον, ισρην, όσον και του ισρην και δη εν κοινωρία άμυδεστάτη όπου ει πρώτοι διδασκαλίοι και νοουθεσιοι αυτου άποτυπώνται σχεδόν ανεκλείκτως εις τας ψυχάς των παιδων και τελειωστων, άλλων πάλλακις κοινωρικων

προτώπων. Οι πρώτοι λόγοι και διηγήσεις, τά πρώτα διδάγματα και ακούσματα των παιδων πανθουολογούμενον έστιν ότι ριζούνται εις τήν καρδίαν αυτων και μερίστη κατόπιν φροντίς και κόπος μόλις αποκόψη τας αλεθριους εκείνας ριζας, αιτινες βλάπτουσιν ή περιορίζουσι τήν ψυχήν εις χωρον αλεθριον και έλευθεν. Αι αγαθαί νοουθεσιοι τά αθησα διδάγματα, αι πάσης προλήψεως και δεισιδαιμονιας έλευθεροι όμιλίοι συν τή μεθωδική διδασκαλία ρωνώουσι τας παιδικάς ψυχάς και άγουσιν εις ασφαλεστάτην όδον. Διό εν ταίς ήμετέραις κοινωρίας χριζομεν σώων δημοδιδασκάλων, άλλως να αναγομεν ναυάγιον άνεπανόρθωτον και ή τύχη ήμων θέλει κείθαι έσαι εξηπλωμένη πρό των ποδων των ισχυρων εξαιτουμένη άει δύναμιν, άει ελεηροσύνην. Αι πρώτοι βάσεις, οι πρώτοι ούτως ειπείν θεμέλιοι λίθοι τίθενται εις τας παιδικάς ψυχάς υπό των δημοδιδασκάλων.

Σκερθήτωσαν λοιπόν αι ήμετεροι κοινωρία οιποια φροντίδα έφειλουσιν εκάστη να καταβάλλη προς εκλογήν αυτων.

Παρ' ήμιν οι δημοδιδάσκαλοι εκτελούντες και παιδαγωγικά κατ' άνάγκην καθήκοντα ενεκεν του κοινωρικου οργανισμου ήμων, όφείλουσιν αυστηρώς να επιβλέπωσι και μακράν του σχολείου επί τήν διαγωγήν των παιδων, μιγνυομένων μετ' άλλων οιτινες εν έτέρω όδω ειςι τετραμμένοι, ώστε αι πρό μικρούλις τελείεις της διδασκαλιας των έντυπώεις μη νοθευόμεναι να μένωσι ζωηραι εις τήν μνήμην των και να επιφέρωσι μετά ταύτα ευκοπώτερον τ' αναμενόμενα αποτελέσματα. Αλλως τούτων άνοιστρομένων εν ταίς άγυιαίς άνευ επιβλεψεως, άνευ κηδεμοσίας, και οίγυνεις και οι διδασκαλοι πιθανόν ν' απολέσωσι τους αυτων πόνους, Πλείστοι των δημοδιδασκάλων δ' άγνοούντες και τήν του άλληλοδιδάσκην μέθοδον και επόμενοι τή αυτων άπειρία προς μεταδοσιν των γραμματικων στοιχίων, σφρασι καθ' ήμεραν πρό αυτων τρεις ή τέσσαρα των μαθητων, ειδοτω, κατωσ' εν των προτέρων τήν άναγνώσιν μόνον και μετ' αυτων χρονοτριβούντες εις άνοπιστωγεις μεταφρασεις Ελλήνων συγγραφεων και πάλλακις Γάλλων, ους πρό μικρού επραύλιζον εν ταίς σχολαρχείαισιν ψαλλισμω των τεχνολογικών κανόνων, φανακίζον εν άγνοια εκυτοις τε και τήν άσμοιρον κεινωρίαν επαινήν, καταλιπόντες τό κυριώτερον μέρος των μαθητων εις άργίαν και θεωρητικόν πλην επί των πινακων ή των αλφριθμητικων. Το σκοπιμώτερον του άλληλοδιδάσκην έστιν ή εκμάθησις

της άναγνώσεως της γραφής και της αριθμητικής. Ενταύθα δε δεονμάλλω να έριττα τήν αυτου προσηγήν ο δημοδιδάσκαλος. Και εν τή προκηρωκία ταξει ή εν τώ συνδικατικώ καλομένω τμήματι δικαιως όφείλει ν' άφιερώση τον άνόλογον χρονον και να διδάξη τά υποβεβλημένα μαθήματα, μη εξερχόμενος όμως άνευ άνάγκης του διδασκαλικου κύκλου του, εκτός του όπιου συναντάται έτερος κυκλος άνωτέρων σχολειων, έχων υπ' όψει αυτου, τό « εκάστος άπου εκλήθη εκει και μενέτω. » Αξίον δ' οίκτου, έστι τό λαμβάνειν τινά παρ' εαυτω άσχητέκτονα προς οίκοδομήν κατασκευασμον, ούτως, τούτων δε κατασκευάζειν γεφυραν ή πυραμιδας προς τεχνικήν, επιδειξιν παρ' τήν θελήσιν του άπαυώντος και έχοντος άπάλυτον οίκμας άνάγκην. Εχομεν, όδηγόν της άλληλοδιδασκαλικής μεθόδου και επισκερθήτωσαν αυτην. Τίς ο λόγος να μη εγκρίτωμεν εις αυτων, άφου εν μάλλον ανεπτυγμέναις κοινωρίας τηρούσιν αυτων οι διδασκαλοι ως οι ιερείς τά τυπικά, εκ τοίς Ι ναοίς; Τίς ο λόγος να διδάσκη εκάστος κατ' ά το δασκουν, και κατ' ά το δασκουν να παρεισάγη εις τά σχολεία μη ανεγνωρισμένα βιβλία; Τίς ο λόγος εν φαντασία άνειροπολούντες, να δικάζωμεν εαυτους διδασκαλους, τελειους, μήντας άτυγώς τοιοιτωσ, και να μη κλινωμεν τον αυγίνα εις τον όδηγόν και τήν ανεγνωρισμένην μέθοδον; Εκάστος έγείρει κατ' ά το δασκουν εκ των θρασιων τους μαθητας κατ' ιδίαν ωραν. Εκάστος άφιερωί ώριαν ωραν προς άναγνώσιν ή γραφήν. Έτεροι τελείσι τήν άναγνώσιν εν τοίς θρασιαις ή τήν άναγνώσιν εν τοίς θρασιαις ή τήν άναγνώσιν εν τοίς θρασιαις, ότε δε εν ήμικυκλιοις, όπερ υποδεικνύει τό συγκεχυμένον και άκανόνιστον Πλείστοι τηρούσιν ιδίαν ονοματολογία των αλεθριων στοιχειων και εν τή ένωση αυτων τηρούντες έτι τήν αυτην προσηγήν, επιφέρουσιν ικανήν δυσκοιλιαν προς εκμάθησιν των συλλογων και των λέξεων. Πλείστοι προς τοιτοις εξεκαμυμένοι προς γραμματικου διδασκαλικου ύπρας, αυται διδάσκουσι τήν άναγνώσιν εν άμυδελια παρ' τας διαλέξεις του όδηγου. Ου μόνον δε τή άναγνώσιν, αλλά και τήν ήθητικην παρατηρείται αυθις τό άσυστηματικόπυρον, τό άμυδελια και άνεπικέσπρος επιτυχημένην των παιδων.

Επί πασι τούτοις λοιπόν διατάται ή μερίστη ένάργης εγκαιροιστάσεις διδασκαλίου εν ήμικυκλιω, ούδεν ή σφρακίζοντα κατωσ' εις των άσασκάλων, να δασκουντων οι ιδεαι αυτων υρετα και να ψυχολογησιν ούτως ειπείν

